

at gaae ind paa det tilsyneladende fordeelagtige Forslag, der blev gjort, jeg siger tilsyneladende, men det var i Grunden yderst fordeelagtigt, naar blot det engelske Compagnie havde været istand til at opfylde det. Det viste sig imidlertid snart, at dette Compagnie, som var stiftet netop i en Svindelperiode, ikke havde nogen Kraft til at opfylde sine Forpligtelser, og at man altsaa her maatte lade sig nøie med at beholde de 20,000 Rbd., som den vedkommende Commissionair havde stillet som Sikkerhed, og som ogsaa efter engelske Advocaters Mening var alt det, man ved Domsfolene kunde sætte igjennem. I 1845 var der derimod hengaaet en lang Narrække, i hvilken Gasbelysning var bleven temmelig almindelig, og hvori der da ogsaa havde været endeel Leilighed for Kjøbenhavns Commune til at gaae ind derpaa, og der var altsaa vistnok i 1825 meget stærkere Grunde til en saadan Begunstigelse, end i 1845; men dog maa det indrømmes, at, da det var saa besværligt at bringe Sagen i Gang, kunde Regjeringen vel ogsaa i 1845 have gode Motiver til at gjøre Noget fra sin Side, for at ikke en Sag, der har opvakt saa almindelig Interesse, skulde gaae istaa. Jeg troer, at der og i Omstændighederne er Grund til, at man ogsaa bør bevilge det Samme for Odense og andre Communer, forsaavidt man for disse sidste maa lade en vis kort Tid staa aaben, men jeg troer derhos, at man bør søge, saavidt muligt, at forebygge, at der i Communerne opvækkes Forventning om, at der i Fremtiden skal kunne opnaaes noget Lignende; forsaavidt Udvalgets Indstilling gaar ud paa en Indskrænkning i den Ret, som ved Resolutionen af 1845 er tilstaaet Kjøbenhavn, har jeg dog særdeles Betsænkelse derved, da det er erkendt fra Regjeringens Side, at Resolutionen af 1845 er uindskrænket i Tid, og da Kjøbenhavns Communalbestyrelse ikke engang er hørt om, hvad der kunde indvendes imod denne Ophævelse; jeg troer ogsaa, at det er bedst, at dette udgif, og at man i Gæt og Alt

holdt sig til Lovudkastet, skøndt jeg heller ikke er langt fra deres Mening, som ville, at man skal indskrænke sig til den første Paragraph.

Trefchow: Naar det ærede første Medlem for Kjøbenhavn har yttret, at Uvissheden om, hvor store Udgifterne til Fortoldningen af de Materialier, der bruges til de omhandlede Anlæg, vilde være, var en meget vægtig Grund for Ufælseligheden af at opnaae en saadan Toldfrihed, isærdeleshed ved Underhandling med en Entrepreneur, saa skal jeg der til erindre, at jeg ingenlunde benægter hverken Nytten af en saadan Forholdsregel eller Nytten af, at man kan være fri for at beskylde sig om Tolden; men dette gjælder i ikke mindre Grad for alle Private, og altsaa forekommer det mig, som om dette Argument med Hensyn til det, der bestrides, nemlig om saadanne Begunstigelser bør tilstaaes Communerne, ikke kan siges at være noget Afgjørende. Naar det endvidere paaberaabes, at slige Anlæg dog ere i det Almindeliges Interesse, saa tillader jeg mig dertil at erindre, at jeg vel troer, det er det Almindelige eller Communen, som ønsker af udføre dem, men at det dog er i de enkelte Indvaaneres Interesse som ere Medlemmer af Communen, og at man altsaa kun uegentlig kan sige, at det er i det Almindeliges Interesse; thi det er jo dog i de private Personers Interesse, som ere Medlemmer af Communen; det er dem, som høste Fordeelen deraf, og jeg seer ikke, at Staten i det Hele nyder mindste Fordeel af disse Anlæg. Jeg troer tværtimod, at Private, som kunde eller vilde indføre fra Udlandet Maskiner og andre Industriegjenstande, ogsaa Gjenstande, hørende til Landvæsnet, kunne ved at indføre saadanne og derved give Mønstre og Exempel til deres Afbenyttelse heri Landet, meget mere siges at handle i det Almindeliges Interesse, end Tilfældet er med Indretninger af det heromhandlede Slags (Sa!).